

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715212838
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8715212838.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne: D. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., zast. Advokátskou kanceláriou Hovan a Hospúdka, s. r. o., M. Gorkého 8, Spišská Nová Ves, IČO: 47233419, proti žalovanému: G. I. H., H., A. XX, H., M.: XXXXXXXX, zast. JUDr. Jaroslavom Sidorom, advokátom, AK Poprad, Zdravotnícka 4373/6, IČO: 36866156, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 13C 233/2015-327 zo dňa 30.10.2019 takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný sa ospravedlniť žalobkyni za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti zverejnením ospravedlnenia v printovom médiu v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku v tomto znení:

„Týmto sa ospravedlňujem D. J. za to, že som zverejnil jej osobné údaje obsiahnuté vo zverejňovanom trestnom rozkaze vydanom A. súdom H. P. J. bez právneho základu, čím došlo k neoprávnenému zásahu do ochrany jej osobnosti. Za toto svoje konanie sa D. J. verejne ospravedlňujem.“

II. Potvrďuje rozsudok vo výroku II..

III. Mení rozsudok vo výroku III. tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

IV. Mení rozsudok vo výroku IV. tak, že štátu nepriznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni.

V. Mení rozsudok vo výroku V. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť trovy štátu vo výške 75,16 eur na účet Okresného súdu E. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

VI. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanému z dôvodu, že tento na stránke exekútorskeho úradu uverejnil trestný rozkaz vydaný voči nej, čím poškodil jej dobrú povesť. Poukázala na to, že na uverejnenom trestnom rozkaze sa nachádzali jej osobné údaje, pričom nedala súhlas k takémuto zverejneniu a týmto konaním žalovaného došlo k zníženiu jej spoločenského statusu, spôsobilo jej stres, traumy s vplyvom na jej zdravotný stav.

2. Súd prvej inštancie rozhodol takto:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý verejne sa ospravedlniť žalobkyni za neoprávnené zásahy do jej práva na ochranu osobnosti zverejnením ospravedlnenia v printovom médiu v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku v tomto znení:

„Týmto sa ospravedlňujem D. J. za to, že som zverejnil jej osobné údaje obsiahnuté vo zverejňovanom trestnom rozkaze vydanom A. súdom H. P. J. bez právneho základu, čím som zasiahol do vážnosti, dôstojnosti a poškodil som jej dobrú povesť. Za toto svoje konanie sa D. J. verejne ospravedlňujem.“

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

IV. Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť trovy štátu v sume 37,58 eur na účet Okresného súdu E. do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť trovy štátu v sume 37,58 eur na účet Okresného súdu E. do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“

3. Po zistení skutkového stavu, ktorý súd prvej inštancie ustálil takto:

„X. rozkazom č. k. XT/XX/XXXX-XXX zo dňa XX.X.XXXX vydaným A. súdom H. P. J. bola žalovaná uznaná vinnou z prečinu marenia exekučného konania podľa § 243a ods. 1 písm. e/ Trestného zákona. V bode 1 písm. b/ sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v bode 2, ktorého sa dopustila tak, že dňa 11.7.2012 v čase asi o X.XX hod. počas toho, ako žalovaný v rámci výkonu exekúcie v exekučnej veci vedenej Okresným súdom Spišská Nová Ves sp. zn. 1Er/389/2012 vošla do priestorov nachádzajúcich sa v zadnej časti domu, kde ako živnostníčka mala zriadené kancelárske priestory a poškodila niektoré z vecí, ktoré boli spísané súdnym exekútorom v rámci výkonu exekúcie. Žalovaného, ktorý bol v uvedenom konaní poškodeným, odkázal súd s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňom 4.7.2014.

Žalobkyňa zistila dňa 13.8.2014, že na webovej stránke www.exekutorsopko.sk <<http://www.exekutorsopko.sk>>, ktorá patrí žalovanému, bol zverejnený vyššie uvedený trestný rozkaz v plnom znení, teda boli zverejnené aj jej osobné údaje, pričom žalobkyňa nikdy nedala žalovanému súhlas na zverejnenie trestného rozkazu. Na základe uvedených zistení podala žalobkyňa podnet K. na A. H. Z. / ďalej len Úrad/.

„Úrad“ rozhodnutím č. k. XXXXX/XXXX-0s-XX zo dňa XX.X.XXXX konštatoval porušenie povinností žalovaného vyplývajúcich zo Zák. č. 122/2013 Z. z. a uložil žalovanému opatrenia na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný rozklad, o ktorom rozhodol „Úrad“ rozhodnutím č. k. XXXXX/XXXX-Op-X zo dňa 11.5.2015 tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdil. Na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti postupu správneho orgánu podanej žalovaným konal v predmetnej veci Krajský súd v Prešove, ktorý rozsudkom č. k. 1S/28/2015-56 zo dňa 7.6.2016 zrušil rozhodnutie Úradu zo dňa 11.5.2015 č. k. XXXXX/XXXX-Op-X v spojení s rozhodnutím zo dňa 16.2.2015 č. k. XXXXX/XXXX-0s-XX a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 23.7.2016. Následne „Úrad“ rozhodnutím č. k. XXXXX/XXXX-0s-X zo dňa 16.11.2016 konanie o podnete žalobkyne zastavil. Po skončení dokazovania žalobkyňa predložila súdu ešte rozhodnutie predsedníčky „Úradu“ č. k. XXXXX/XXXX-Op-XX zo dňa 5.5.2017, ktorým bolo vyhovené rozkladu účastníkov konania a rozhodnutie o zastavení konania bolo zrušené a vec bola vrátená orgánu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na návrh žalobkyne boli vo veci vypočutí svedkovia O. J. a M.. Z. Y..

Svedkyňa O. J., dcéra žalobkyne, vo výpovedi uviedla, že v roku 2014 na webovej stránke súdneho exekútora našla zverejnený trestný rozkaz bez vymazania akýchkoľvek údajov aj s komentárom k tomuto trestnému rozkazu. Nespomína si už presne na obsah tohto komentára, ale spomínalo sa tam, že žena zo H. bola odsúdená na 36 mesiacov, a že mala podmienku s probačným dohľadom. Hneď ako to zistila, informovala o tejto skutočnosti žalobkyňu. Svedkyňa tvrdila, že kým nedošlo k zverejneniu trestného

rozkazu, tak okolie žalobkyne nevedelo o tom, že je trestne stíhaná. Po zverejnení trestného rozkazu došlo aj k incidentu, keď šiel okolo sused z vedľajšej ulice a vykrikoval svedkyňi aj jej otcovi, že žalobkyňa je kriminálnička. Keď sa ho pýtali odkiaľ o tom vie, tak povedal, že sa o tom dočítal na internete.

Svedok M.. Z. Y. pôsobí ako redaktor v denníku U. a v rámci výkonu svojej činnosti sa zaujíma o súdne procesy s tým, že chodíva na pojednávania na Krajský súd v Košiciach. Ak ho niečo zaujme z prejednávanych vecí, tak napíše články o pojednávaniach, na ktorých sa zúčastnil. K predmetnej veci sa však vôbec nevedel vyjadriť, pričom poukázal na značný časový odstup a na skutočnosť, že sa venoval mnohým prípadom. Ak vyšiel článok v denníku U., tak ho zrejme napísal, ale nepamätá sa, či ho niekto oslovil, aby zverejnil aj trestný rozkaz.

Žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že o zverejnenom trestnom rozkazu ju informovala dcéra, následne sa to dozvedela aj mladšia dcéra, ktorá s ňou od tej doby nekomunikuje. Dozvedeli sa o tom aj susedia, ktorí ju trištvrte roka obchádzali, zazerali na ňu, od daného okamihu sa musela rozviesť, nemá žiadneho partnera. Má veľa zdravotných problémov. V minulosti mala veľa priateľov, potom sa jej pýtali, či nie je v base. K svojim zdravotným problémom uviedla, že mozgovú príhodu mala v apríli 2016 a skleróza multiplex jej bola diagnostikovaná v roku 2015.

Svedkyňa X. H., manželka žalovaného, popisovala správanie žalobkyne pri exekúcii, o čom vie od syna. Tvrdila, že z toho čo sa stalo, má psychickú traumu a má obavy aj o manželov život, ktorý sa snaží vyhýbať týmto núteným výkonom. Uviedla, že žalobkyňa na žalovaného podávala rôzne sťažnosti. U žalovaného je zamestnaná asi 4-5 rokov, predtým pracovala na exekútorskom úrade u otca žalovaného.

Žalovaný dňa 7.10.2019 doručil súdu ešte exekučný spis týkajúci sa predmetnej exekúcie voči žalobkyňi za účelom preukázania správania žalobkyne v exekučnom konaní. Keďže žalovaný tento dôkaz predložil súdu až po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, súd na tento dôkaz neprihliadol.“

4. Právne bola vec súdom prvej inštancie posúdená v zmysle ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, pričom považoval za právne dôvodné zaviazať žalovaného na ospravedlnenie za to, že na svojej webovej stránke zverejnil trestný rozkaz s osobnými údajmi žalobkyne, čo umožnilo jej identifikáciu v okruhu známych a tým došlo k zásahu do práva na ochranu jej osobnosti. Obrana žalovaného, že konal v záujme legitímneho cieľa zverejnením trestného rozkazu nebola preukázaná.

5. Súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala všeobecného zákazu voči žalovanému, aby sa zdržal urážlivých výrokov, nakoľko takáto špecifikácia musí byť vyjadrená konkrétne a nepostačuje len všeobecné vyjadrenie. Rovnako poukázal na to, že predpokladom pre úspešné uplatnenie zapieracej žaloby je preukázanie, že došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti konkrétnou formou.

6. Rovnako súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o uloženie zákazu obťažovania, slovných či písomných vyhrážok, prenasledovania osoby žalobkyne, nakoľko nie sú uvedené konkrétne skutky, ale len všeobecné zákazy, nakoľko žalobkyňa ani neuviedla tvrdenia ani dôkazy, z ktorých by vyplynulo, že žalovaný okrem zverejnenia trestného rozkazu by ju mal nejakým spôsobom obťažovať, vyhrážať sa jej, či ju prenasledovať.

7. Súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú aj žalobu v časti o zaplatenie primeraného zadosťučinenia vo forme nemajetkovej náhrady, nakoľko v tomto konkrétnom prípade neboli splnené predpoklady pre jej priznanie berúc do úvahy aj správanie sa žalovanej v exekučnom konaní a žalobkyňa nepreukázala ani výsluchom svedkyne, že došlo k zásahu do jej osobnosti vo forme zníženia jej dobrej povesti, kedy nešpecifikovala osobu, ktorá sa mala negatívne vyjadriť vo vzťahu k žalobkyňi po zverejnení trestného rozkazu a rovnako nebolo preukázané ani jej tvrdenie o prerušenej komunikácii zo strany jej mladšej dcéry. Rovnaký záver sa týka aj tvrdeného rozpadu jej manželstva a taktiež súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ani preukázania zhoršenia jej zdravotného stavu v súvislosti so zverejnením trestného rozkazu. Z týchto dôvodov aj s poukazom na povinnosť žalovaného sa jej písomne ospravedlniť žalobu v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, kedy zohľadnil, že každá zo strán mala vo veci len čiastočný úspech, preto náhradu trov stranám nepriznal. S poukazom na túto zásadu rozhodol súd prvej inštancie aj o povinnosti strán sporu nahradiť štátu trovy konania v rozsahu každý po 1.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaného, a to proti výroku I. s poukazom na dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Žalovaný namietol formu ospravedlnenia, ktorú zvolil súd prvej inštancie a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, nakoľko nie je možné zistiť z rozsudku, prečo súd zvolil formu ospravedlnenia v printovom médiu. Pokiaľ odvolací súd v predošlom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie má rozhodnúť o forme ospravedlnenia, tak takéto môže byť urobené vo forme ústnej, písomnej alebo elektronickej. Vzhľadom na okolnosti prípadu je postačujúca ústna forma ospravedlnenia. Treba brať do úvahy, že webová stránka žalovaného bola zrušená a v konaní nebolo preukázané, že sa susedia žalobkyne dozvedeli o trestnom rozkaze z webovej stránky žalovaného, pričom aj v denníku U. bol zverejnený článok o protiprávnom konaní žalobkyne. Články denníka U. boli zverejnené v elektronickej podobe aj na internete. Rovnako súd pochybil aj v spôsobe, respektíve mieste zverejnenia, nakoľko je bežné, že odstránenie následku zásahu sa ukladá spôsobom zodpovedajúcim forme, v ktorej zásahu došlo, pričom závery súdu prvej inštancie v bode 28 sú v rozpore s tým, že osobné údaje žalobkyne boli zverejnené na webovej stránke žalovaného, preto je neadekvátne, aby ospravedlnenie žalobkyne bolo zverejnené v printovom médiu. Tieto majú širšiu publicitu, než internetová stránka žalovaného, teda súdneho exekútora, pričom webové stránky súdnych exekútorov prehliada spravidla úzky okruh osôb, ktorých sa exekúcia týka prípadne tí, ktorí majú záujem o dražbu. Pokiaľ by sa tieto osoby mali dozvedieť o ospravedlnení, malo by byť toto zverejnené len na jeho webovej stránke. Rovnako žalovaný namietol obsah ospravedlnenia, a to časť, podľa ktorej žalovaný zverejnením osobných údajov žalobkyne zasiahol do vážnosti, dôstojnosti a poškodil jej dobrú povesť. V odôvodnení rozsudku absentuje odôvodnenie týchto zásahov a v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný, pričom žalobkyňa svoje tvrdenia, že sa stala terčom nežiaducej publicity nepreukázala žiadnym dôkazom. Nesprávne právne posúdenie spočíva v tom, že žalovaný zasiahol do súkromia žalobkyne, no nezasiahol do jej cti, dôstojnosti a vážnosti, a preto by obsahom ospravedlnenia malo byť len porušenie práva žalobkyne na jej súkromie, no nebolo preukázané, že došlo k zásahu do jej vážnosti, dôstojnosti a dobrej povesti. Osobné údaje žalobkyne boli legálne zverejnené vo verejných registroch (živnostenský register, obchodný register) a nespôsobili žiadne následky v podobe zásahu do jej vážnosti. Tak v tomto prípade osobné údaje žalobkyne v trestnom rozkaze nemohli spôsobiť uvedené konkrétne zásahy. Poukázal na to, že zverejnil právoplatné rozhodnutie súdu a v tomto sú len uvedené pravdivé skutočnosti o tom, že žalobkyňa spáchala trestný čin, za ktorý bola odsúdená, čím si prípadné zníženie dôstojnosti v očiach verejnosti privodila sama. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd žalobu zamietol a alternatívne zmenil výrok I. rozsudku tak, že zverejnení ospravedlnenie na webovej stránke exekútorského úradu, a to za zverejnenie osobných údajov, ktoré zasiahli do jej súkromia.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie aj zo strany žalobkyne, a to proti výrokom II., III., IV. a V s poukazom na dôvody podľa § 265 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že publikáciou trestného rozkazu nebol sledovaný legitímny cieľ, nie je pravdou to, že správanie sa žalovaného bolo len reakciou na konanie žalobkyne, nakoľko žalovaný až po právoplatnom odsúdení žalobkyne zverejnil tento trestný rozkaz, hoci exekučné konanie prebehlo pred viac než rokom. Aj preto je nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutia povinnosti zdržania sa akéhokoľvek konania voči žalobkyne, a to najmä obťažovania, slovných či písomných vyhrážok a jej prenasledovania, nakoľko táto reakcia žalovaného vyvoláva možnosti, kedy žalobkyňa nemôže tušiť, aké ďalšie prvky „spravodlivosti“ žalovaný voči nej učiní. Rovnako sa žalobkyňa nestotožnila so zamietnutím žaloby v časti nemajetkovej ujmy, nakoľko nie je možné, aby v konaní vypovedal ako svedok sused, ktorý označil žalobkyňu za kriminálničku a rovnako bolo zo strany žalobkyne preukázané to, že došlo k zhoršeniu jej zdravotných problémov. Nakoľko bol preukázaný základ nároku a k publikovaniu došlo prostredníctvom internetu, je zrejmé z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že ak dôjde k zásahu do osobnostných práv televíznym vyhlásením, treba vždy vychádzať z toho, že má takéto zásah širokú publicitu a to zakladá nárok domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Internet je médiom s väčšou publicitou než televízne vysielanie v roku 1997, a preto bol daný základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň nie je správne rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, nakoľko žalobkyňa priznaním základu nároku spĺňa podmienku úspechu v konaní, a preto má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, čím nie je správny ani výrok o náhrade trov

štátu. Z týchto dôvodov navrhla zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. až V. v zmysle jej zmenenej žaloby.

11. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný nemal dôvod zverejňovať trestný rozkaz na svojej stránke, pričom táto bola dostupná prostredníctvom prehliadača google a následne web stránka bola žalovaným zrušená. Zároveň uviedla, že zverejnenie v denníku U. bolo iniciované samotným žalovaným, čo dokresľuje spôsob správania žalovaného. Zároveň uviedla, že vzhľadom na ochranu údajov o jej zdravotnom stave nemá záujem o ich uvádzanie, no nepochybne je invalidnou dôchodkyňou v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu po publikácii trestného rozkazu, pričom to, že mladšia dcéra s ňou nekomunikuje a žije mimo územia H., nemohla preukázať ináč než čestným prehlásením bývalého manžela.

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že považuje odvolacie námietky žalobkyne za neodôvodnené a rozsudok je vecne správny vo výrokoch napadnutých žalobkyňou najmä s poukazom na body 26, 29, 30, 31 a 32 odôvodnenia rozsudku. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno v konaní, a to preukázanie uplatnených nárokov, nepreukázala značnú mieru zásahu do jej osobnosti ani splnenie zákonných podmienok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, a to ani výsluchom dcéry. Pokiaľ v odvolaní poukazuje na zdravotné problémy ako aj to, že poberá invalidný dôchodok, nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a jej zdravotným stavom, pričom poukázal na to, že psychické problémy žalobkyňa priznala sama už dávno pred zverejnením trestného rozkazu, pričom judikát, na ktorý poukázala žalobkyňa nie je možno aplikovať v tejto veci, nakoľko k zverejneniu nedošlo televíznym vysielaním. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok vo výrokoch napadnutých žalobkyňou potvrdiť.

13. K vyjadreniam žalobkyne zo dňa 16.12.2019 k odvolaniu žalovaného, žalovaný uviedol, že trvá na podanom odvolaní a listinné dôkazy, na ktoré poukázala žalobkyňa v odvolaní boli predložené až po ukončení dokazovania, a preto na ne nie je možné prihliadnuť. Poukázal na to, že dobrá povest' žalobkyne bola narušená výlučne jej správaním v súvislosti s jej dlhmi, prebiehajúcim exekučným konaním a jej právoplatným odsúdením za trestný čin. Rovnako jej tvrdenia o nekomunikovaní jej dcéry len preto, že boli zverejnené jej osobné údaje, možno považovať za absurdné.

14. Žalobkyňa k replike žalovaného voči jej odvolaniu uviedla, že pre nárok na náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy je postačujúce uvedenie výšky náhrady, ktorú požaduje žalobkyňa, pričom nesprávne súd posúdil, ak zameral dokazovanie na to, že žalobkyňa nepreukázala rozsah a závažnosť ujmy. Toto má vychádzať z objektívneho hľadiska posudzovania ujmy, ktorá vznikla a či túto ujmu by takto pociťovala aj iná fyzická osoba, s čím sa súd prvej inštancie nevyporiadal. K porušeniu práv žalobkyne došlo systematicky, plánovane, a to aktívnym konaním žalovaného, ktorý zisťoval o nej údaje, ktoré nemali súvis s exekučným konaním, a to vo forme dopytov na redaktora denníka U. ako aj dopytom na H. E.. Niet pochyb, že u žalovaného ide o extrémnu zaujatosť voči žalobkyňi, čo je špecifickým prípadom a zároveň predpokladom pre vyhovenie do výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy.

15. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v konaní neboli podané.

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné čiastočne, preto v bol napadnutý rozsudok v časti potvrdený a v časti zmenený.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

19. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver a to vo výroku, ktorý bol potvrdený. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach v potvrdzujúcej časti nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

20. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v potvrdenej časti je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

21. Postupom podľa ust. § 388 CSP, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil vo výrokoch I., III. až V., nakoľko neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie, ani pre jeho zrušenie. V danej veci súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, ktorý však nebol správne právne posúdený, čo však nie je dôvod na nariadenie pojednávania a vykonávanie dokazovania na odvolacom súde (a contrario, § 384 ods. 1 CSP).

22. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalovaného, podľa ktorého je neadekvátne, aby ospravedlnenie žalobkyne bolo zverejnené v printovom médiu, k tomu uvádza odvolací súd, že túto námietku nepovažoval za dôvodnú. V danom prípade je nutné brať do úvahy špecifikum prípadu, kedy je pravdou, že k zverejneniu trestného rozkazu došlo na webovej stránke žalovaného, no zároveň tento, čo bolo preukázané dokazovaním v konaní, následne túto webovú stránku zrušil. Zo spisu nemožno v súčasnosti dospieť k záveru, že samotný žalovaný disponuje webovou stránkou, na ktorej by mohol prípadne splniť súdom mu uloženú povinnosť vydať a uverejniť ospravedlnenie. Z uvedeného dôvodu preto správne postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ uložil žalovanému povinnosť vydať ospravedlnenie v printovom médiu. Samotný žalovaný znemožnil, aby k vydaniu ospravedlnenia došlo v rovnakom médiu, než v ktorom došlo k vydaniu a publikácii trestného rozkazu, preto správne súd prvej inštancie tak, aby toto rozhodnutie bolo vykonateľné, uložil povinnosť žalovanému uverejniť toto ospravedlnenie v printovom médiu, pričom takýto výrok nepochybne vykonateľný je. Pokiaľ sa týka namietaného obsahu ospravedlnenia, tu odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody žalovaného sú opodstatnené. Je zrejmé, že súd prvej inštancie, okrem textu ospravedlnenia za zverejnenie osobných údajov, uložil ospravedlniť sa žalobkyni aj za zásah do vážnosti, dôstojnosti žalobkyne s tým, že poškodil je dobrú povesť. Tieto závery neboli z vykonaného dokazovania preukázané tak, ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia súdu prvej inštancie, preto odvolací súd považoval za dôvodné zmeniť text, ktorý má byť zverejnený v printových médiách tak, že žalovaný sa ospravedľuje žalobkyni za zverejnenie jej osobných údajov obsiahnutých vo zverejňovanom trestnom rozkaze vydanom Okresným súdom Spišská Nová Ves bez právneho základu, čím zasiahol do jej súkromia a za toto konanie sa jej ospravedľuje. Z obsahu spisu nevyplýva to, že došlo k narušeniu cti, dôstojnosti ako aj vážnosti žalobkyne vydaním a publikovaním tohto trestného rozkazu. Bolo preukázané len to, že došlo k neoprávnenému zverejneniu jej osobných údajov bez toho, aby tieto osobné dáta boli zverejnené v súlade s princípom dosiahnutia legitímneho cieľa. Z týchto dôvodov považoval odvolací súd za dôvodné vychádzajúc z obsahu vykonaných dôkazov zmeniť napadnutý rozsudok vo výroku I. tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

23. Namietaný obsah ospravedlnenia vo výroku I. napadnutého rozsudku odvolací súd považoval za dôvodný. Stotožnil sa s odvolacou námietkou, kedy výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali, že došlo k poškodeniu dobrej povesti žalobkyne, a preto výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie nekorešpondoval so závermi vykonaného dokazovania. Z uvedeného dôvodu pristúpil odvolací súd k

zmene výroku I., ktorá v podstate spočíva v spresnení textu ospravedlnenia, kedy vzhľadom na zistený skutkový stav bolo preukázané, že zverejnením osobných údajov žalobkyne, obsiahnutých v trestnom rozkaze vydanom Okresným súdom Spišská Nová Ves, došlo k neoprávnenému zásahu do ochrany jej osobnosti, nakoľko bez nutnosti uverejnenia takéhoto neanonymizovaného trestného rozkazu tak, aby bol dosiahnutý legitímny cieľ, boli zverejnené aj osobné údaje žalobkyne. Výsledky vykonaného dokazovania preto musia korešpondovať s nariadeným ospravedlnením, ktoré je povinný zverejniť žalovaný na základe rozhodnutia súdu.

24. Odvolacie námietky voči výroku I. zo strany žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, nakoľko bola preukázaná existencia zásahu, ktorý objektívne bol spôsobilý vyvolať ujmu u žalobkyne a tento spočíval v porušení či ohrození osobnosti fyzickej osoby. Tento zásah bol neoprávnený a medzi zásahom a jeho neoprávnenosťou existovala príčinná súvislosť. Týmto boli naplnené všetky základné predpoklady pre vyhovieť žaloby v časti uloženia ospravedlnenia, pričom v tejto súvislosti nie je dôležité to, že žalobkyňa nepreukázala vo vykonanom dokazovaní a ani nenavrhol dôkazy, ktoré by preukazovali to, že došlo k narušeniu jej vzťahov so známymi, priateľmi a susedmi či v rodine. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti nie je nutné, aby takýto zásah vyvolal následky, ale stačí, že zásah je objektívne spôsobilý narušiť či ohroziť práva chránené ustanovením v § 11 OZ. Je nepochybné, že k neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti môže dôjsť aj prostredníctvom skutkových tvrdení, ktoré sú pravdivé, no v danom prípade ako bolo konštatované už odvolacím súdom, tieto boli uverejnené v takej forme, teda aj s uverejnením osobných údajov žalobkyne, ktoré neboli nutné preto, aby predmetné uverejnenie plnilo cieľ, na ktorý poukazoval žalovaný, a to poukázať na všeobecnú informáciu pre povinného v exekučnom konaní, že konaním, ktorým bude brániť vo výkone exekúcie môže naplniť skutkovú podstatu trestného činu, za čo môže byť aj trestne postihnutelný.

25. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne týkajúcich sa výrokov II., III., IV. a V., odvolací súd považoval za dôvodné odvolacie dôvody proti výrokom III. až V., nestotožnil sa s odvolacími dôvodmi voči výroku II..

26. Vo výroku II. súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, pričom ako vyplýva z petitu žaloby jednalo sa o zamietnutie žaloby v časti povinnosti zdržať sa akéhokoľvek konania voči žalobkyňi, a to najmä obťažovania, slovných či písomných vyhrážok a jej prenasledovania akýmikoľvek inými spôsobmi prejavu, ktoré by mohli znížiť vážnosť, dôstojnosť a česť žalobkyne.

27. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na záver vyplývajúci z judikatúry súdov Slovenskej republiky, kedy upustenie od neoprávneného zásahu, ktorý sa týka osobnosti občana, možno použiť len vtedy, keď zásah doteraz trvá. Vo výroku rozsudku súdu o povinnosti zdržať sa ďalších zásahov sa neurčuje lehota na plnenie a je vykonateľný už právoplatným uložením tejto povinnosti (Z III. strana 204-206).

28. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade nemožno vyhovieť žalobe o určenie zdržania sa určitých prejavov žalovaného do budúca, nakoľko takýto výrok by bolo možné použiť len vtedy, ak by zásah trval dlhodobo. Z vykonaného dokazovania takéto závery preukázané neboli, pričom súd na nové skutočnosti, na ktoré poukázala žalobkyňa v odvolaní nemohol prihliadnuť (§366 CSP). S poukazom na uvedené ustanovenie novoty v odvolacom konaní nie sú prípustné a nebolo preukázané, že skutočnosti tvrdené v odvolaní ako novoty nemohol odvolateľ bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

29. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalobkyne, podľa ktorých je nutné, aby bolo súdom uložené žalovanému, aby sa zdržal tento akéhokoľvek konania voči žalobkyňi, a to najmä obťažovania, slovných či písomných vyhrážok, jej prenasledovania a podobne, tieto odvolacie námietky považoval odvolací súd za nedôvodné. Z obsahu spisu nevyplýva skutočnosť, že by žalovaný opakovane, sústavne počas dlhšej doby určitým spôsobom zasahoval do osobnostných práv žalobkyne, kedy je potrebné chrániť práva takejto osoby výrokom, ktorý by zakázal do budúca narušiteľovi osobnostných práv konať spôsobom predtým obvyklým. V konaní bolo preukázané, že sa jednalo o jednorazové zverejnenie listiny obsahujúcej osobné údaje žalobkyne, pričom z tohto konania žiadnym spôsobom nemožno vyvodiť záver, že sa jednalo o opakované, dlhotrvajúce konanie, ktorému by bolo možné zabrániť takýmto zákazom. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne.

30. Z týchto dôvodov bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti ohľadom zákazu zdržania sa ďalších konaní dôvodné potvrdiť. Odvolací súd sa stotožňuje s

odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 26, 27 rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu poukazuje.

31. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalobkyne vo vzťahu k zamietnutiu žaloby ohľadom priznania nemajetkovej ujmy, aj tieto odvolacie námietky považoval odvolací súd za neôdôvodné. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v tejto zamietavej časti, a to v bodoch 29 až 33 odôvodnenia, kedy súd prvej inštancie podrobne odôvodnil dôvody svojho rozhodnutia (§387 ods.1 CSP).

32. K odvolacím námietkam žalobkyne vo vzťahu k nepriznaniu nemajetkovej ujmy odvolací súd uvádza, že odvolací dôvod v bode IV. ods.1 odvolania, a teda, že nemožno od žalobkyne spravodlivo požadovať, aby ako svedka označila suseda, o ktorom vypovedala jej dcéra, nakoľko v kontexte celého konania by bolo nemožné, aby svedok v tomto konaní bola osoba, ktorá označila žalobkyňu za kriminálničku uvádza odvolací súd, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Ako vyplýva z ustanovenia § 196 ods. 2 CSP, ak súd nariadi výsluch svedka, každá fyzická osoba je povinná dostaviť sa na predvolanie na súd a vypovedať ako svedok s tým, že súd svedka poučí o jeho povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčovať a trestnoprávných následkoch krivej výpovede, ako aj o jeho práve odoprieť výpoveď. Zároveň podľa § 197 CSP, ak strana navrhuje výsluch svedka a nemôže zabezpečiť jeho prítomnosť na pojednávaní, požiada o predvolanie svedka súd, pričom ak súd svedka predvolá má možnosť využiť ďalšie poriadkové opatrenia pre zabezpečenie riadneho priebehu konania v prípade, že svedok sa nedostaví na pojednávanie. Z týchto dôvodov je zrejmé, že podľa platného Civilného sporového poriadku žiadna okolnosť nevylučuje, aby bol takýto návrh na vykonanie dôkazu daný zo strany žalobkyne a len týmto spôsobom bolo možné preukázať jej tvrdenia, ktoré sú predpokladom pre vyhovieť žaloby.

33. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v rámci civilného sporového procesu je zavedený princíp formálnej pravdy, teda formálnou pravdou sa rozumie, že pri svojom rozhodovaní súd vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že o spore si môže urobiť obraz iba v rozsahu v akom mu vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a dôkazmi. Je kladný dôraz na procesnú diligenciu strán sporu, čím dochádza k obmedzeniu dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun je výhradne na stranách sporu. Súd prvej inštancie dôsledne aplikoval princípy Civilného sporového poriadku pri hodnotení dôkazov, ktoré predložila a navrhla žalobkyňa na preukázanie jej nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

34. Pokiaľ sa týka zdravotných následkov, od ktorých odvádza žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, k tomu uvádza odvolací súd, že z obsahu vykonaného dokazovania nevyplýva príčinná súvislosť medzi jej priznaním statusu osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, respektíve nárokom na poberanie invalidného dôchodku s neoprávneným zverejnením jej osobných údajov v trestnom rozkaze aj s poukazom na závery, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie v bode 31, kedy z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa mala zdravotné problémy už pred týmto konaním žalovaného. V tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje so závermi prvostupňového súdu.

35. Je nepochybné, že pri posúdení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je nutné vychádzať z individuálnych okolností prípadu, ktoré súd svojou úvahou posúdi na základe logických a legitímnych faktov. Z vykonaného dokazovania nebol preukázaný záver, že zverejnením osobných údajov žalobkyne by došlo k tak závažnému zásahu do jej osobnostných práv, ktoré by odôvodňovali náhradu nemajetkovej ujmy. Ako vyplýva aj z dikcie § 13 OZ len v prípade, že je nepostačujúce zadostučinenie podľa ods. 1, ku ktorému súd pristúpil vo forme uloženia povinnosti žalovanému zverejniť ospravedlnenie a len vtedy, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, najmä jej vážnosť v spoločnosti, má takáto osoba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tieto predpoklady vykonaným dokazovaním preukázané neboli, nakoľko ako správne skonštatoval súd prvej inštancie, žalobkyňa neuniesla dôkaznú povinnosť preukázania zníženej dôstojnosti a jej vážnosti v spoločnosti. Zároveň je nutné brať do úvahy aj individuálne okolnosti prípadu, a to skutočnosť, že samotná žalobkyňa sa v priebehu výkonu exekúcie dopustila správania, ktoré bolo v rozpore s právom, za čo bola ja právoplatne uznaná vinnou. Ako vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn. 13Co 19/2008, súd sa pri takomto posúdení musí riadiť taxatívne stanovenými kritériami, a to závažnosťou vzniknutej ujmy, ako aj okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo.

36. Rovnaký záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30 Cdo 2625/2007, kedy je nutné zohľadniť aj podiel poškodeného (žalobcu) na priebehu vzniknutého incidentu, ktorý viedol k vzniku neoprávneného zásahu. Z vykonaných dôkazov nepochybne vyplýva, že žalobkyňa v rámci exekučného konania nepostupovala v zmysle exekučného poriadku a nedomáhala sa prípadne svojich práv zákonnou formou (žaloby na vylúčenie vecí z exekúcie a pod.), no konala v rozpore so svojimi povinnosťami, ktoré ako povinný v exekučnom konaní je povinný dodržiavať.

37. K samotnému zamietnutiu žaloby v časti o priznanie majetkovej ujmy poukazuje odvolací súd aj na rozhodnutie R 103/1967, z ktorého vyplýva, že treba rozlišovať medzi kritikou a neoprávneným zásahom, pričom rozdiel medzi nimi musí spočívať v pravdivosti, objektívnosti prejavu a v cieľi, ktorý sa ním sleduje. Nemožno totiž priznať právo na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 13 OZ: „ak niekto konal protispoločensky, a teda ak prejav o tejto skutočnosti je kritikou tohto konania a zásahom proti spoločenským nešvárom.“ Podľa názoru odvolacieho súdu závery tohto rozhodnutia možno aplikovať v danom prípade, kedy je zrejmé, že žalobkyňa konala protispoločensky, a to svojim správaním v rámci výkonu exekučného konania, nepochybne však nebolo nutné zverejňovať jej osobné údaje, za čo je povinný sa žalovaný ospravedlniť, no zároveň za takéto jeho konanie nemožno priznať žalobkyni aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

38. Pokiaľ sa týka namietaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Co 15/97, tento sa nepochybne, ako vyplýva z právnej veci, týkal zásahu do osobnostných práv vo forme televízneho vysielania. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacími námietkami žalovaného, že v danom prípade nejde o rovnaký skutkový základ, nakoľko toto konanie žalovaného spočívalo vo zverejnení predmetného trestného rozkazu na jeho webovej stránke, na ktorú logicky nahliadajú len subjekty, ktoré sú účastníkmi exekučného konania, respektíve majú záujem nejakým spôsobom sa tohto exekučného konania zúčastniť, čím nemožno porovnať publicitu televízneho vysielania so zverejnením oznamu na exekútorskom webe, preto na tento skutkový stav citované rozhodnutie Najvyššieho súdu nemožno aplikovať.

39. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07).20. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno

považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol. Preto neobstojí odvolacia námietka nedostatočnej odôvodnenosti a nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

40. Odvolací súd mal na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v o výroku II ako vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil aj s jeho odôvodnením. Je nutné zdôrazniť, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií sú chápané ako celok. V danom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, čo navrhovala, z ktorých skutočností a dôkazov súd prvej inštancie vychádzal a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodnutí. V odôvodnení napadnutého rozsudku prvoinštančný súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

41. Odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. postupom podľa § 396 ods. 2 CSP, pričom podľa názoru odvolacieho súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v tomto prípade je nutné rozlíšiť, čo je základný nárok a čo je sprevádzajúci nárok (pozri náleží Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté. Následne už na základe sudcovskej úvahy dochádza k posúdeniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom to, že sa domáhala žalobkyňa aj upustenia ďalších zásahov, v čom jej nebolo vyhovené, považuje odvolací súd za len ďalšie sprevádzajúce právo, no v takomto prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu nemožno totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku rozhodnutia na základe úvahy súdu. V takomto prípade má žalobca právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne vychádzajúc z prisúdeného nároku. Týmto spôsobom možno interpretovať pojem „úspech vo veci“ podľa § 255 CSP, nakoľko žalobkyňa bola úspešná čo do právneho základu vo forme konštatovania zásahu do jej osobnostných práv ako aj v uložení povinnosti žalovanému na ospravedlnenie. Podľa § 255 CSP má žalobkyňa nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, a to vychádzajúc z jej plného úspechu v základe nároku.

42. Tento záver vyplýva aj z komentára k Civilnému sporovému poriadku vydanom v nakladateľstve CH Beck v roku 2017 na strane 923.

43. S poukazom na vyššie uvedené dôvody preto odvolací súd považoval za dôvodné zmeniť aj výrok o trovách štátu tak, že zaviazal na povinnosť ich náhrady v celom rozsahu žalovaného, ktorý bol procesne neúspešný v časti nákladného nároku žalobkyne.

44. Nakoľko v odvolacom konaní nebola ani jedna zo sporových strán plne úspešná, odvolací súd postupom podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

45. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).